

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Grajzer - sprawozdawca

Sędziowie: SSA Urszula Duczmal

SSA Maciej Świergosz

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Zbigniewa Frankowskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013r. sprawy:

1. **S. L. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.13 § 1 kk w zw. z art.286 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk, art.286 § 1 kk, art.291 § 1 kk, art.278 § 3 kk,
2. **K. Z.** oskarżonej o popełnienie przestępstw określonych w art.291 § 1 kk i art.13 § 1 kk w zw. z art.291 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk,
3. **J. M.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.306 kk w zw. z art.64 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk
4. **P. M. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.286 § 1 kk, art.18 § 1 kk w zw. z art.286 § 1 kk i art.18 § 1 kk w zw. z art.272 kk w zw. z art.11 § 2 kk
5. **M. D. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.286 § 1 kk i art.278 § 3 kk,
6. **B. T.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.18 § 2 kk w zw. z art.306 kk, art.291 § 1 kk
7. **M. G.** oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art.291 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia (...)

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne.
2. Zasądza od oskarżonych S. L. (1), K. Z., J. M., P. M. (1), M. D. (1), B. T. i M. G. zwrot przypadających od nich na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego w 1/7 części od każdego z nich i wymierza im opłaty za II instancję:
 - oskarżonemu S. L. (1) w kwocie 1100,- zł,
 - oskarżonej K. Z. w kwocie 380,- zł,
 - oskarżonym J. M. i P. M. (1) w kwocie po 700,- zł
 - oskarżonemu M. D. (1) w kwocie 460,- zł

- oskarżonemu B. T. w kwocie 500,- zł
- oskarżonemu M. G. w kwocie 380,- zł

Maciej Świergosz Przemysław Grajzer Urszula Duczmal

UZASADNIENIE

S. L. (1) oskarżony był o to, że:

X. W dniu (...). w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w celu wprowadzenia w błąd potencjalnego nabywcy co do legalności pochodzenia pojazdu, usiłował sprzedać za kwotę 57 000,00 w autokomisie (...) K. P. (1), na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu, skradziony w (...). w N. samochód ciężarowy marki V. (...), z przerobionym numerem identyfikacyjnym VIN (...),

to jest o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k., art. 306 k.k. w z art.11§2 k.k.

XI. W dniu (...). w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w celu wprowadzenia w błąd potencjalnego nabywcy co do legalnego pochodzenia pojazdu, usiłował sprzedać za kwotę 56 000,00 w autokomisie (...) K. P. (1), na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu, nieustalony samochód marki S. (...) z przerobionym numerem identyfikacyjnym VIN (...)

tj. o czyn z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k., art. 306 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

XII. W dniu (...). w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierując działaniami S. M. (1) jako osoby fikcyjnie sprzedającej, skradziony w dniu 2 grudnia 2005r. w L. na szkodę obywatela RFN M. B., samochód osobowy marki V. (...) oryginalny nr VIN (...) (nr rej. (...)) z przerobionymi cechami fabrycznymi i podrobionymi dokumentami pochodzenia, wprowadził w błąd nabywcę K. W. (1) co do legalnego jego pochodzenia, w wyniku czego pokrzywdzony niekorzystnie rozporządził kwotą 39 900,00 złotych,

to jest o czyn z art.18§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k., art. 306 k.k. i 270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

XIII. W okresie od (...). w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył wspólnie z R. W., pochodzący z kradzieży w dniu 17 marca 2006r. w W., samochód marki A. (...) nr VIN (...) o wartości 106 474,00 złotych na szkodę (...) Towarzystwa (...) w H. (...) reprezentowanego przez (...),

to jest o czyn z art. 291§1 k.k.

XIV. W okresie od (...). w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył nielegalne oprogramowanie komputerowe firm: M. o wartości 990 złotych, (...) o wartości 574, A. (...) o wartości 320 złotych, (...) o wartości 103 złotych, C.G. wersja instalacyjna (...) o wartości 120 złotych, T. C. wersja instalacyjna E. R. o wartości 140 złotych, (...) (...) o wartości 140 złotych na szkodę Stowarzyszenia (...) w W. reprezentowanego przez Agencję (...) w G. oraz nielegalne oprogramowanie firm (...) o wartości 200 złotych i (...) o wartości 60 złotych na szkodę (...) reprezentowanego przez L. (...) w W.,

to jest o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 293 k.k. i 118 ust 1 Ustawy z dnia 4 lutego 1994r. Prawo autorskie w zw. z art.11§2 k.k.

K. Z. oskarżona była o to, że:

XVII. W okresie od (...) w Z., w S. i w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, pomagała w zbyciu pochodzących z kradzieży samochodów osobowych z przerobionymi numerami identyfikacyjnymi o łącznej wartości 286 681,00 złotych:

a) samochodu marki A. (...) o nr VIN (...), skradzionego w dniu (...) roku na terenie N. w wyniku napadu rabunkowego na V. P. o wartości 152 091,00 złotych na szkodę (...) Towarzystwa (...) reprezentowanego przez (...),

b) samochodu marki A. (...) o nr VIN (...), nr rej (...) 247, skradzionego 17 marca 2006 roku w W. o wartości 106 474,00 złotych na szkodę (...) Towarzystwa (...) w H. reprezentowanego przez (...),

c) samochodu marki V. (...) nr VIN (...) o wartości 28 116, 00 złotych skradzionego w dniu w nocy z (...). w L. na szkodę (...) Towarzystwa (...) reprezentowanego przez (...)

to jest o czyn z art. 291§1k.k. w zw. z art. 294§1k.k. w zw. z art.12 k.k.

J. M. oskarżony był o to, że,

XVIII. W okresie od (...). w Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w okresie 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne - przerobił numery identyfikacyjne nieustalonego samochodu marki V. (...), które następnie w tym samochodzie, w Z., zamontował P. W.,

to jest o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

XIX. W okresie od (...). w Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w okresie 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, przerobił numery identyfikacyjne samochodu osob. marki A. (...) z oryginalnego numeru identyfikacyjnego VIN (...) na (...),

to jest o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XX. W okresie od (...). w Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w okresie 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, numery identyfikacyjne samochodu osob. marki A. (...) nr rej. (...) 247 z oryginalnego numeru identyfikacyjnego VIN (...) na (...),

to jest o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

XXI. W okresie od (...). w Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w okresie 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, przerobił numery identyfikacyjne samochodu osob. marki A. (...) nr rej. (...) 777 z oryginalnego numeru identyfikacyjnego VIN (...) na (...),

to jest o czyn z art.306 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

XXII. W okresie od (...). w Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w okresie 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, przerobił numery identyfikacyjne samochodu osob. V. (...) nr rej. (...) z oryginalnego numeru identyfikacyjnego VIN (...) na (...),

to jest o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

XXIII. W okresie od (...). w Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w okresie 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, przerobił numery identyfikacyjne samochodu osob. marki B. nr rej. (...) z oryginalnego numeru identyfikacyjnego VIN (...) na (...),

to jest o czyn z art. 306 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

P. M. (1) oskarżony był o to, że:

XLII. W dniu(...)w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował działaniami K. B. zmierzającymi do sprzedaży, za pośrednictwem autokomisu (...), na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu, samochodu marki V.

(...) z przerobionymi numerami identyfikacyjnymi VIN (...), w wyniku czego wprowadził w błąd co do legalnego pochodzenia pojazdu M. W., który niekorzystnie rozporządził kwotą 54 800,00 złotych,

to jest o czyn z art.18§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., art. 306 k.k. i 270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

XLIII. W (...). w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował działaniami M. C. zmierzającymi do sprzedaży za pośrednictwem autokomisu (...), na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu, samochodu marki V. (...) nr rej. (...), z przerobionymi cechami identyfikacyjnymi, w wyniku czego wprowadził w błąd co do legalnego pochodzenia pojazdu C. M., który niekorzystnie rozporządził kwotą 106 000,00 złotych,

to jest o czyn z art.18§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., art. 306 k.k. i 270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

XLIV. W (...). w Z. kierował działaniami M. C. zmierzającymi do zarejestrowania w Wydziale Komunikacji w Z., na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu samochodu marki V. (...) z przerobionym numerem VIN, w wyniku czego wyłudził poświadczenie nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego i tablic nr rej. (...),

to jest o czyn z art.18§1 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k., art. 272 k.k. i art. 11§2 k.k.

XLV. W (...). w S. posługiwał się podrobioną niemiecką kartą pojazdu nr CP 246 227 na samochód marki F. (...) oryginalny nr VIN (...), który za pośrednictwem autokomisu (...) sprzedał za kwotę 35 000,00 złotych D. T.,

to jest o czyn z art. 270§1 k.k.

XLVI. We wrześniu 2006r. w Z. pomógł w ukryciu pochodzącego z kradzieży, w dniu 23 września 2006r. w S., samochodu marki R. (...) nr rej. (...) o wartości 25 000, 00 złotych na szkodę K. P. (2),

to jest o czyn z art. 291§1 k.k.

M. D. (1) oskarżony był o to, że:

XLVII. W dniu (...). w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz kierując działaniami S. M. (1) jako osoby fikcyjnie sprzedającej na podstawie umowy, skradziony w dniu (...). w L. na szkodę obywatela RFN M. B., samochód osobowy marki V. (...) oryginalny nr VIN (...) z przerobionymi cechami fabrycznymi i podrobionymi dokumentami pochodzenia, wprowadził w błąd nabywcę K. W. (1) co do legalnego jego pochodzenia, w wyniku czego pokrzywdzony niekorzystnie rozporządził kwotą 39 900,00 złotych,

to jest o czyn z art.. 18§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k., art. 306 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

nadto

XLVIII.. Przed dniem (...) r. w Z. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył nielegalne programy komputerowe firmy (...) O. o wartości 200,00 złotych na szkodę Stowarzyszenie (...)- reprezentowane przez L. (...) w W. oraz program gra (...) wydany przez (...) o wartości 80,00 złotych

to jest o czyn z art. 291§1 kk w zw. z art. 293 kk i 118 ust. 1 Ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo autorskie w zw. z art. 11§2 kk

B. T. oskarżony był o to, że

XLIX. W okresie od (...). w Z. i S. nakłonił P. W. do podrobienia numerów identyfikacyjnych nieustalonego samochodu marki V. (...),

tj. o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 306 k.k.

L. W okresie od dnia 18 stycznia 2008r. do dnia 2 kwietnia 2008r. w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz będąc uprzednio karany w warunkach art.64§1 k.k. i w okresie 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, ukrywał na terenie swojej posesji pochodzący z kradzieży na terenie Niemiec samochód osobowy marki V. (...) nr rejestracyjny (...) L o wartości 55 440,00 złotych z przerobionymi cechami identyfikacyjnymi na szkodę ubezpieczyciela (...),

tj. o czyn z art.291§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

M. G. oskarżony był o to, że:

LI. W nocy z (...) w Z. z parkingu przy ulicy II Armii, po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób zabezpieczeń, zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 6 000, 00 złotych na szkodę L. C.,

tj. o czyn z art.279§1 k.k.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia (...)

1. uznał oskarżonego **S. L. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach X i XI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że w obu przypadkach nie osiągnął on zamierzonego celu z uwagi na interwencję pracownika komisju, a stanowią one ciąg przestępstw z art.13 §1k.k. w zw. z art.286 §1k.k. w zw. z art.91 §1k.k. i za to na podstawie art.14 §1k.k. w zw. z art.286 §1k.k. w zw. z art.91 §1k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**

2. uznał oskarżonego **S. L. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że dopuścił się go z ustalonymi osobami i stanowi on przestępstwo z art.286 § 1 k.k. i za to na podstawie art.286 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**

3. uznał oskarżonego **S. L. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art.291 §1k.k. i za to na podstawie art.291 §1k.k. wymierzył mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy** pozbawienia wolności, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**

4. uznał oskarżonego **S. L. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że polegał on na tym, iż uzyskał on bez zgody osoby uprawnionej wymienione w nim programy komputerowe, tj. popełnienia występku z art.278 §2k.k. w postaci wypadku mniejszej wagi z art.278 §3k.k. i za to na podstawie art.278 § 3 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości **100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych** a na podstawie art.44 §2k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego – dysku twardego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 8587 pod poz. 1a;

5. uznał oskarżoną **K. Z.** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że wyeliminował z jego opisu działanie z góry powziętym zamiarem i przyjął, że dopuściła się tych zachowań w porozumieniu z B. K., a jej sprawstwo w zakresie pojazdów wymienionych w punktach A i B pozostało w stadium usiłowania i stanowią one występkę z art.291 §1k.k. i art.13 §1 k.k. w zw. z art.291 §1 k.k. popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91 §1 k.k. i za to na podstawie art.291 § 1 k.k. w zw. z art.91 §1k.k. wymierzył jej **karę 10 (dziesięciu) miesięcy** pozbawienia wolności, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**

6. uznał oskarżonego **J. M.** za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach od XVIII do XXIII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art.306k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. w zw. z art.91 §1k.k. i za to na podstawie art.306 k.k. w zw. z art.64 §1k.k. w zw. z art.91 §1 k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;

7. uznał oskarżonego **P. M. (1)** odnośnie czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku za winnego tego, że dniu (...)w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się danymi K. B. wprowadził do autokomisu (...), na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu, samochód marki V. (...) z przerobionymi numerami identyfikacyjnymi VIN (...), w wyniku czego wprowadził w błąd co do legalnego pochodzenia pojazdu M. W., który niekorzystnie rozporządził kwotą 54 800,00 złotych, tj. popełnienia przestępstwa z art.286§1k.k. i za to na podstawie art.286 §1k.k. wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;

8. uznał oskarżonego **P. M. (1)** odnośnie czynów opisanych w punktach XLIII i XLIV części wstępnej wyroku za winnego tego, że 2005r. w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował działaniami M. C. zmierzającymi do zarejestrowania w Wydziale Komunikacji w Z., na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu samochodu marki V. (...) z przerobionym numerem VIN, w wyniku czego wyłudził poświadczenie nieprawdy w postaci dowodu rejestracyjnego i tablic nr rej. (...), a następnie nadal kierując działaniami w/w doprowadził do sprzedaży za pośrednictwem autokomisu (...), na podstawie podrobionej niemieckiej karty pojazdu przedmiotowego samochodu z przerobionymi cechami identyfikacyjnymi, w wyniku czego wprowadził w błąd co do legalnego pochodzenia pojazdu C. M., który niekorzystnie rozporządził kwotą nie mniejszą niż 60.000,00 złotych, to jest popełnienia przestępstwa z art.18§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art. 18 §1k.k. w zw. z art.272k.k. w zw. z art.11§2 k.k. i za to na podstawie art.18 §1k.k. w zw. z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.11 §3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;

9. uniewinnił oskarżonego **P. M. (1)** od popełnienia czynów opisanych w punktach XLV i XLVI części wstępnej wyroku;

10. uznał oskarżonego **M. D. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że dopuścił się go z ustalonymi osobami i stanowi on przestępstwo z art.286 §1k.k. i za to na podstawie art.286 §1k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**, a na podstawie art.33§2k.k. grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;

11. uznał oskarżonego **M. D. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że polegał on na tym, iż uzyskał on bez zgody osoby uprawnionej wymienione w nim programy komputerowe, tj. popełnienia występku z art.278 §2k.k. w postaci wypadku mniejszej wagi z art.278 §3k.k. i za to na podstawie art.278 § 3 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych** a na podstawie art.44 §2k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego – dysku twardego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 8713 pod poz. 1a;

12. uznał oskarżonego **B. T.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLIX części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art.18 §2k.k. w zw. z art.306k.k. i za to na podstawie art.19 §1k.k. w zw. z art.306k.k. wymierzył mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

13. uznał oskarżonego **B. T.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie L części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że wyeliminował z jego opisu działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, a czyn ten stanowi występki z art.291§1k.k. i za to na podstawie art.291 §1k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia**

wolności, a na podstawie art.33§2k.k. grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;

14. uznał oskarżonego **M. G.** odnośnie zarzucanego mu czynu za winnego tego, iż w listopadzie 2004r. w Ś. pomógł w ukryciu pochodzącego z kradzieży samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 6 000, 00 złotych działając na szkodę L. C., tj. popełnienia przestępstwa z art.291 §1 k.k. i za to na podstawie art.291 §1 k.k. wymierzył mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**, a na podstawie art.33 §2k.k. grzywnę w wysokości **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;

15. na podstawie art.85 k.k. i art.86 §1i2k.k., wymierzył oskarżonym kary łączne:

- **S. L.** w wysokości **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności** oraz **200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;
- **P. M.** w wysokości **2 (dwóch) lat pozbawienia wolności** oraz **100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;
- **M. D.** w wysokości **70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych**;
- **B. T.** w wysokości **1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**;

16. na podstawie art.69 § 1 i 2 k.k. i art.70 §1 pkt 1 k.k. wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych **K. Z. i M. D. (1)** warunkowo zawiesił na okresy po **3 (trzy) lata próby**;

17. na podstawie art.46 §1k.k. orzekł wobec oskarżonych **S. L. (1) i M. D. (1)** odnośnie czynu opisanego w punktach XII i XLVII środek karny obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz K. W. (1) kwoty 39.900,00zł.;

18. na podstawie art.63 §1k.k. na poczet orzeczonych kar zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- **K. Z.** od dnia (...). na poczet grzywny, uznając tę karę za wykonaną w całości;
- **J. M.** od dnia (...). na poczet kary pozbawienia wolności;
- **P. M. (1)** od dnia (...). na poczet kary pozbawienia wolności;

Nadto Sąd orzekł o kosztach obrony z urzędu i kosztach postępowania od ponoszenia których zwolnił oskarżonych, a poprzestał tylko na wymierzeniu im stosownych do orzeczonych kar opłat sądowych w sprawach karnych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych : S. L. (1), K. Z., J. M., P. M. (1), M. D. (1), B. T. i M. G..

Obrońca oskarżonego **S. L. (1)** zarzucił Sądowi I instancji:

„...obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art.7 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów wyrażającym się w bezpodstawnej odmowie wiarygodności spójnym oraz utrzymywanym przez tok całego procesu wyjaśnieniom oskarżonego S. L. (1), co, w rezultacie, doprowadziło do przerodzenia się swobodnej oceny tegoż dowodu w ocenę dowolną i – w konsekwencji – do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść (art. 438 pkt. 3 k.p.k.) w postaci przyjęcia za fakt nieuzasadnionego twierdzenia, iż przypisane oskarżonemu S. L. (1) przestępstwa miały rzeczywiście miejsce, mimo iż wynik wszechstronnej analizy będącego do dyspozycji sądu

materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień M. D. (1), poparty koniecznością zastosowania w przedmiotowym zakresie art. 5 § 2 k.p.k., wskazuje na odmienny od przyjętego stan faktyczny,

b) art. 424 § 2 k.p.k., polegającą na...”

Podnosząc tak sformułowane zarzuty obrońca oskarżonego S. L. (1) wniósł o:

1. „...zmianę zaskarżonego wyroku w kwestionowanym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, a ewentualnie w razie uznania pierwszego z wyżej wymienionych zarzutów za nieusprawiedliwiony,
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku w przedmiotowej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania...”

Obrońca oskarżonej **K. Z.** zarzucił Sądowi I instancji:

- 1) „...błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżona dopuściła się czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z zeznań wszystkich świadków i współoskarżonej,
- 2) obrazę przepisów prawa procesowego, mianowicie art.4, art.410 i 424 § 1 pkt.1 kpk, która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonej tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla oskarżonej, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska...”

Podnosząc powyższe zarzuty autor tej apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu.

Obrońca oskarżonego **J. M.** zarzucił Sądowi I instancji:

„...obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art.7 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów wyrażającym się w bezpodstawnej odmowie wiarygodności spójnym oraz utrzymywanym przez tok całego procesu wyjaśnieniom oskarżonego J. M., co, w rezultacie, doprowadziło do przerodzenia się swobodnej oceny tegoż dowodu w ocenę dowolną i – w konsekwencji – do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść (art. 438 pkt. 3 k.p.k.) w postaci przyjęcia za fakt nieuzasadnionego twierdzenia, iż przypisane oskarżonemu J. M. przestępstwa miały rzeczywiście miejsce, mimo iż wynik wszechstronnej analizy będącego do dyspozycji sądu materiału dowodowego, poparty koniecznością zastosowania w przedmiotowym zakresie art. 5 § 2 k.p.k., wskazuje na odmienny od przyjętego stan faktyczny,

b) art. 424 § 2 k.p.k., polegającą na...”

Podnosząc tak sformułowane zarzuty obrońca oskarżonego J. M. wniósł o:

1. „...zmianę zaskarżonego wyroku w kwestionowanym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, a ewentualnie w razie uznania pierwszego z wyżej wymienionych zarzutów za nieusprawiedliwiony,
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku w przedmiotowej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania...”

Obrońca oskarżonego **P. M. (1)** zarzuciła Sądowi I instancji:

1) „...błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie uznania oskarżonego P. M. (1) winnym popełnienia czynów opisanych :

a) w punkcie XLII części wstępnej wyroku, wynikający z błędnej oceny materiału dowodowego oraz merytorycznej niesłuszności wniosków Sądu wyprowadzonych z ujawnionego materiału dowodowego, wskutek czego Sąd oparł wyrok na faktach (rzekome posługiwanie się przez oskarżonego M. danymi K. B. i wprowadzenie przez oskarżonego do autokomisu (...) samochodu marki V. (...)) , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego – i przyjął przez to, że oskarżony M. dopuścił się czynu z art. 286 § 1 k.k. na szkodę M. W.;

b) w punktach XLIII i XLIV części wstępnej wyroku, wynikający z błędnej oceny materiału dowodowego oraz merytorycznej niesłuszności wniosków Sądu wyprowadzonych z ujawnionego materiału dowodowego i przyjęcie przez to , że oskarżony P. M. (1) dopuścił się czynów z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 18 § 1 k.k w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5,7, 410 oraz 424 k.p.k. poprzez poczynienie przez Sąd dowolnych ustaleń oraz nieuwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności:

- nierozważenie całokształtu zeznań świadka P. P. (2), które nie potwierdzają, aby to oskarżony P. M. (1) wprowadził do autokomisu (...)” samochód marki V. (...) koloru czerwonego oraz, aby to oskarżony był właścicielem w/w samochodu;
- wybiórcze powołanie zeznań świadka K. B. z pominięciem tych fragmentów jego zeznań, z których wynika w sposób jednoznaczny, że nie udostępnił on swoich danych personalnych oskarżonemu P. M. (1), którego nawet nie zna (nie wymienił oskarżonego z imienia, nazwiska bądź pseudonimu, ani nie rozpoznał na tablicy pogłądowej jako mężczyzny, któremu udostępnił swoje dane);
- przyznanie atrybutu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. M. (2) w części obciążającej oskarżonego P. M. (1) odnośnie czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku, mimo ich sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym (zeznania świadka P. P. (2), K. B., M. W., wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1)), a także, mimo okoliczności tego rodzaju, że miał on interes w tym, aby pomawiać oskarżonego P. M. (1);
- odmówienie atrybutu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. M. (1) dotyczącym czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku, złożonym w toku konfrontacji z oskarżonym S. M. (2), i brak uzasadnienia takiego stanowiska Sadu;
- nierozważenie całokształtu wyjaśnień oskarżonego P. M. (1) w zakresie dotyczącym czynów opisanych w punktach XLIII i XLIV, w których konsekwentnie wskazuje on na osobę D. B. jako tego, który pytał go czy nie zna kogoś kto mógłby zarejestrować jego samochód i w konsekwencji odmówienie wyjaśnieniom oskarżonego atrybutu wiarygodności,
- nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania D. B. ;
- nieuwzględnienie i nierozważenie wyjaśnień M. C., które przeczą jej zeznaniom obciążającym oskarżonego M., a także pozwalają na przyjęcie, że twierdzenia tego świadka w toku całego postępowania pozbawione były konsekwencji;
- wyprowadzenie z zeznań świadka P. P. (2), świadka M. C. oraz oskarżonego S. M. (2), nie znajdującego potwierdzenia w w/w dowodach, wniosku, że to P. M. (1) przyprzewodził do komisji (...) samochód marki V. (...);
- przyznanie atrybutu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. M. (2), które są wewnętrznie sprzeczne i nie korelują z zeznaniami świadków : C. M. i K. W. (2) ;

- pominięcie w ogóle zeznań świadka K. W. (2);

3) rażąca niewspółmierność kary, polegająca na wymierzeniu oskarżonemu M. kar jednostkowych oraz kary łącznej w zbyt wysokim wymiarze, oraz niezastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia kary...”

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniosła o:

zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy, w tym zakresie, do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. i ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej w niższym wymiarze oraz zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Obrońca oskarżonego **M. D. (1)** zarzuciła Sądowi I instancji:

1) „...błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. D. (1) miał świadomość, że pojazd marki V. (...) oryginalny nr VIN (...) ten był wcześniej skradziony tj. że jego pochodzenie jest nielegalne, a przez to błędne ustalenie, że jest on sprawcą czynu oszustwa, przypisanego mu w pkt 30 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że to oskarżony uzyskał określone w zarzucie programy komputerowe, podczas gdy zebranego materiału dowodowego wynika jedynie, że na laptopie, którego współużytkownikiem był oskarżony M. D. (1) znajdowały się nielegalne programy komputerowe...”

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego M. D. (1) wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. D. (1) od zarzucanych mu czynów

Obrońca oskarżonego B. T. zarzuciła Sądowi I instancji:

1. „...błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, a wyrażający się na przyjęciu, że:

a) oskarżony B. T. nakłonił P. W. do podrobienia numerów identyfikacyjnych nieustalonego samochodu marki V. (...),

b) oskarżony B. T. ukrywał na terenie swojej posesji pochodzący z kradzieży na terenie Niemiec samochód osobowy marki V. (...) nr rejestracyjny (...) wartości 55.440,00 zł z przerobionymi cechami identyfikacyjnymi na szkodę ubezpieczyciela HUK C.,

- podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż określenie tego w sposób pewny na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie jest możliwe,

2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj.,

a) art.2 § 2 kpk, art.410 kpk oraz art.424 § 1 pkt.1 kpk polegającą na ograniczeniu się przez Sąd Okręgowy jedynie do generalnego powołania dowodów, podczas gdy Sąd powinien na każde ustalenie powołać dowód, na podstawie którego czyni dane ustalenie,

b) art.4 kpk, art.5 § 2 kpk oraz art.7 kpk polegającą na wzięciu pod rozwagę jedynie dowodów obciążających oskarżonego B. T. z pominięciem dowodów dla niego korzystnych, jak również okoliczności powodujących nieusuwalne wątpliwości, które winny być tłumaczone na korzyść tego oskarżonego oraz dokonaniu szeregu ustaleń stanowiących co najmniej nadinterpretację materiału dowodowego na niekorzyść skarżonego,

c) art.7 kpk polegające na uznaniu przez Sąd I instancji wyjaśnień oskarżonych P. W. i B. K. za wiarygodne i logiczne, podczas gdy dokonując oceny tych wyjaśnień należy uznać je za niewiarygodne w zakresie sprawstwa oskarżonego B.

T., gdyż nie zostały one potwierdzone innymi dowodami, tym bardziej, że osk. K. w znacznej części wycofała swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego podnosząc, że była do tego zmuszona niewłaściwym zachowaniem funkcjonariuszy prowadzących postępowanie,

d) art.424 § 2 kpk poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku jakie dokładnie okoliczności Sąd brał pod uwagę wymierzając karę oskarżonemu B. T.,

a nadto z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w przypadku nie uwzględnienia w/w zarzutów, obrońca oskarżonego B. T. zarzucił Sądowi I instancji:

3. niewspółmierną surowość orzeczonej kary oraz środka karnego w stosunku do ewentualnego stopnia zawinienia oskarżonego w zaistniałych okolicznościach sprawy poprzez naruszenie art.53 kk...”

Zarzucając powyżej sformułowane zarzuty obrońca oskarżonego B. T. wniosła o:

1) „...zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w pkt. XLIX, L aktu oskarżenia czynów,

2) a ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

3) a w razie nie podzielenia zasadności powyższych wniosków o zmianę wyroku w części dotyczącej kary i orzeczenie jej w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2...”

Obrońca oskarżonego **M. G.** zarzucił Sądowi I instancji:

„...obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art.7 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów wyrażającym się w bezpodstawnej odmowie wiarygodności spójnym oraz utrzymywanym przez tok całego procesu wyjaśnieniom oskarżonego M. G., co, w rezultacie, doprowadziło do przerodzenia się swobodnej oceny tegoż dowodu w ocenę dowolną i – w konsekwencji – do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść (art. 438 pkt. 3 k.p.k.) w postaci przyjęcia za fakt nieuzasadnionego twierdzenia, iż przypisane oskarżonemu M. G. przestępstwo miało rzeczywiście miejsce, mimo iż wynik wszechstronnej analizy będącego do dyspozycji sądu materiału dowodowego, poparty koniecznością zastosowania w przedmiotowym zakresie art. 5 § 2 k.p.k., wskazuje na odmienny od przyjętego stan faktyczny,

Podnosząc tak sformułowany zarzut obrońca oskarżonego M. G. wniósł o:

1. „...zmianę zaskarżonego wyroku w kwestionowanym zakresie poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,

2. a ewentualnie w razie uznania pierwszego z wyżej wymienionych zarzutów za nieusprawiedliwiony, o uchylenie zaskarżonego wyroku w przedmiotowej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania...”

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

W ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie złożone w sprawie apelacje okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Na wstępie rozważań wskazać należy, że dla oceny, kiedy zachodzi „oczywista” bezzasadność apelacji, pomocne okazuje się orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i poglądy doktryny wyrażone na tle „oczywistej bezzasadności” kasacji. Utrwalony jest w orzecznictwie i doktrynie pogląd, iż oczywiście bezzasadna jest nie tylko taka apelacja, która odwołuje

się do uchybień, jakie w rzeczywistości nie miały miejsca, lecz także taka, która podnosi naruszenia zaistniałe w realiach danej sprawy, lecz nie ulega wątpliwości, iż nie mogły mieć wpływu na treść orzeczenia. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie o sygn. akt II KK 138/12 Prok.i Pr.-wkl. 2012/10/16)

Oczywista bezzasadność apelacji zachodzi wtedy, gdy sąd odwoławczy w sposób niebudzący żadnych wątpliwości stwierdza, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. ani też nie wystąpiły uchybienia określone w art.438 pkt. 1-4 kpk zarzucone w apelacji, a jeżeli nawet wystąpiły, to z całą pewnością nie mogły one mieć istotnego wpływu na treść orzeczenia.(por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2006r. w sprawie os sygn. akt IV KK 330/06 - OSNwSK 2006/1/1822)

Co do apelacji obrońcy oskarżonych S. L. (1), J. M. i M. G.: W apelacjach tych, autorstwa tego samego obrońcy, podniesiono – powielono - te same zarzuty, dlatego też nie będzie nadużyciem ze strony Sądu Apelacyjnego, gdy do zarzutów tych odniesie się wspólnie.

Poniższe rozważania odnoszą się także do zarzutu obrazy przepisów postępowania, tj. art. 5,7, 410 oraz 424 k.p.k. poprzez poczynienie przez Sąd dowolnych ustaleń oraz nieuwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy – podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1), a także do zarzutów obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art.2 § 2 kpk, art.410 kpk oraz art.424 § 1 pkt.1 kpk polegającej na ograniczeniu się przez Sąd Okręgowy jedynie do generalnego powołania dowodów, podczas gdy Sąd powinien na każde ustalenie powołać dowód, na podstawie którego czyni dane ustalenie, obrazy art.4 kpk, art.5 § 2 kpk oraz art.7 kpk polegający na wzięciu pod rozwagę jedynie dowodów obciążających oskarżonego B. T. z pominięciem dowodów dla niego korzystnych, jak również okoliczności powodujących nieusuwalne wątpliwości, które winny być tłumaczone na korzyść tego oskarżonego oraz dokonaniu szeregu ustaleń stanowiących co najmniej nadinterpretację materiału dowodowego na niekorzyść skarżonego.

Wyłącznym źródłem poznawania procesowego są dowody. Stwierdzenie to, objęte notoryjnością sądową, nie wymaga potwierdzenia jego zasadności w drodze analizy dogmatycznej ani też konfrontowania z praktyką orzecniczą. W oparciu o dowody sąd orzekający dokonuje ustaleń rekonstruujących wszystkie fakty w sprawie istotne, ustalenia te włącza do podstawy swojego orzeczenia, przypisując sprawstwo i winę oskarżonemu wtedy tylko, gdy w oparciu o dowody całokształt ujawnionych w toku postępowania dowodów i ich swobodną ocenę osiągnie całkowitą pewność, że ten konkretny oskarżony jest winny popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. Polska procedura karna dawno odrzuciła legalne teorie dowodowe. Ustawa nie precyzuje w oparciu, o jaką liczbę dowodów może zostać przypisana wina ani też nie dzieli dowodów na lepsze (silniejsze) i gorsze (słabsze). Sąd, po pierwsze, musi dysponować dowodami, po wtóre, muszą to być dowody takiego rodzaju i w takim stopniu przekonywujące, że w oparciu o nie sąd osiągnie całkowite przekonanie, że pozwalają one na odtworzenie faktów prawdziwych, to jest umożliwiając wierne odtworzenie zdarzenia stanowiącego przedmiot postępowania, w tym rolę, jaką w tym zdarzeniu odegrał oskarżony. Przypisanie winy może zatem nastąpić na podstawie zeznań jednego świadka (najczęściej pokrzywdzonego), jak również na podstawie wyjaśnień sprawcy czynu, o ile wiarygodności takiego dowodu nie przeczą pozostałe ujawnione w sprawie okoliczności faktyczne (zwykle związane z ustalonymi bezspornie skutkami zdarzenia lub innymi zmianami w obiektywnej rzeczywistości spowodowanymi zdarzeniem, albo dowodami rzeczowymi o poszlakowym charakterze).

W tak (jedynie skrótowo) zarysowanym kontekście metod i sposobów poznania procesowego, niniejsza sprawa nie należy bynajmniej do wyjątkowych. W codziennej praktyce orzecniczej sądy rozpoznają znaczną liczbę takich spraw, w których w istocie rzeczy dysponują dwoma podstawowymi grupami dowodów wzajemnie sobie przeczącymi i od oceny, który z nich jest zgodny z prawdą zależy końcowe rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Okręgowy swoje ustalenia oparł w dużej mierze na wyjaśnieniach oskarżonych, P. W., B. K. i A. K., a także S. M. (2), i częściowo K. Z.. Sąd przyznał im atrybut wiarygodności, gdyż ich wyjaśnienia złożone w przedmiotowej sprawie w zakresie zdarzeń będących jej przedmiotem są jasne, spójne, logiczne, wyczerpujące i co do zasady wzajemnie zbieżne. Relacja tych oskarżonych w zakresie zdarzeń w jakich uczestniczyli jest konsekwentna i nie pozostawia żadnych wątpliwości co do udziału oskarżonych w zakresie popełnienia przypisanych im przestępstw. Wyjaśnienia

tych oskarżonych znajdują w pełni odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. To wyjaśnienia tych oskarżonych pozwoliły ustalić Sądowi I instancji przestępcze działania oskarżonych S. L. (1) i J. M..

Natomiast wyjaśnienia oskarżonego S. M. (2) jak i zeznania świadka A. Z. stanowiły podstawę ustaleń Sądu w zakresie przestępczego działania oskarżonego M. G..

Ocena tych wyjaśnień i zeznań, jako logicznych i spójnych, ale przede wszystkim korespondujących ze sobą wzajemnie, nie została w ocenie Sądu Apelacyjnego podważona w apelacjach obrońcy oskarżonych S. L. (1), J. M. i M. G..

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych: S. L. (1), J. M., M. G., P. M. (1) i B. T. i uznał, że ich wyjaśnienia są całkowicie sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonych S. M. (2), B. K., P. W., A. K. i K. Z. (w części uznanej za wiarygodne), a także pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków, którzy brali udział w przeprowadzonych transakcjach związanych z nabyciem poszczególnych samochodów.

Ustalenia faktyczne sądu wyrokującego w pierwszej instancji pozostają pod ochroną zasady "swobodnej oceny dowodów" tylko wtedy, gdy sąd ten rozważył we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wynikające z każdego z zebranych w sprawie dowodów, okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, inaczej mówiąc, gdy są one wynikiem wszechstronnej oceny dowodów pochodzących zarówno ze źródeł osobowych, jak i rzeczowych, przy czym żaden z nich nie może być traktowany jako ważniejszy tylko dlatego, że pochodzi z określonego źródła. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt IV KK 28/13 - LEX nr 1311394)

Zasada swobodnej oceny dowodów nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugich i to według klucza najkorzystniejszego dla oskarżonego. Mając na uwadze zasady prawa dowodowego o wartości dowodowej nie decyduje to czy poszczególne dowody są korzystne albo niekorzystne dla oskarżonego, ale treść każdego z dowodów konfrontowana z innymi dowodami. Równość wobec prawa, stanowiąca podstawę wszelkiej sprawiedliwości, wymaga, aby zasady postępowania dowodowego były stosowane bez względu na to kto in concreto na tym korzysta, a kto traci. Nie ma więc w polskim prawie dowodowym takiej reguły, która nadawałaby pierwszeństwo dowodom korzystnym dla oskarżonego przed dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść, tak jak i nie ma reguły o przeciwstawnej wymowie. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13. listopada 2012r. w sprawie o sygn. akt II.AKa.306/12 - LEX nr 1238669)

Nie jest tak, że każdy zarzut dowolnej oceny dowodów oparty na odmiennej, własnej ich ocenie dowodów przez skarżących, dyskwalifikuje wynik postępowania dowodowego, to bowiem prowadziłoby wprost do przekreślenia zasady swobodnej oceny dowodów. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 marca 2013r. w sprawie II.AKa.40/13 - LEX nr 1294879)

Nietrafne są także podnoszenie przez obrońców w apelacjach zarzuty naruszenia reguły dowodowej in dubio pro reo. Sąd pierwszej instancji nie uzewnętrzniał przecież w uzasadnieniu wydanego orzeczenia niedających się usunąć wątpliwości, co do jakiegokolwiek elementu stanu faktycznego. Co istotne, nie było obiektywnych racji, aby tego rodzaju wątpliwości w tej sprawie prezentować. To zaś, że wątpliwości co do rzeczywistego stanu faktycznego zgłaszają obrońcy oskarżonych nie może jeszcze stanowić podstawy konstruowania skutecznego zarzutu z art. 5 § 2 k.p.k.

Samo zaprezentowanie odmiennej wersji przez oskarżonych, czy ich obrońców - nie tworzy jeszcze stanu o jakim mowa w dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. Nie dochodzi do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. wtedy, gdy wprawdzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.04.2011 w sprawie o sygn. akt III.KK.93/11 - Biul.PK 2011/10/31)

Wątpliwości, o których mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt II.KK.207/12 - LEX nr 1299162)

Każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych należy w pierwszym rzędzie zredukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt IV.KK.333/12 - LEX nr 1277776)

Materiał zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym służyć ma weryfikacji oświadczeń złożonych w postępowaniu przed sądem, gdy dochodzi do wyraźnych sprzeczności między tymi oświadczeniami; weryfikacja ta winna uwzględniać całokształt materiału dowodowego (zob. w. SN z 5 maja 1995 r., II KRN 178/94, OSNPP 9/1995, poz. 9). Sąd może wówczas dać wiarę wyjaśnieniom czy zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a odmówić złożonym przed sądem lub postąpić odwrotnie, byle tylko należycie, logicznie i przekonująco uzasadnił swe stanowisko (w. SN z 18 grudnia 1975 r., Rw 679/75, Gaz.Praw. 7/1976). Wyjaśnienia - zeznania złożone w śledztwie, a następnie odwołane lub zmienione, stanowią bowiem dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej, ale nie dowolnej, ocenie sądu. Dowód taki należy oceniać w konfrontacji z innymi dowodami zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, a fakt odwołania lub zmiany oświadczenia nie wskazuje sam przez się na jego nieprawdziwość. Sąd powinien tu uwzględniać także podane powody zmiany lub odwołania oświadczenia dowodowego i jeżeli nie uznaje ich za przekonujące - uzasadnić swoje stanowisko (w. SN z 2 października 1972 r., III KR 114/72, OSNKW 2-3/1973, poz. 36). O wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje zatem to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (w. SN z 20 maja 1978 r., V KR 78/78, OSNKW 12/1978, poz. 147). Oceniając zeznania świadków Sąd I instancji kierował się powyższymi zasadami.

Kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym jak sugerują w apelacjach obrońcy oskarżonych. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie II AKa 149/12 - LEX nr 1264421)

W przypadku oskarżonego M. G., autor apelacji pisemnej jak i obrońca oskarżonego występujący przed Sądem Apelacyjnym całkowicie pomijają fakt, że z materiału dowodowego wynika, iż samochód marki F. (...), który oskarżony przyprowadził na prośbę S. M. (2), a następnie razem odstawili do warsztatu A. Z. został uruchomiony przy pomocy tzw. „łamaka”, który znajdował się w stacyjce i tak doprowadzony przez oskarżonego najpierw do Z., a potem do Ś.. Twierdzili tak niezależnie od siebie, S. M. (2) w swoich wyjaśnieniach i A. Z. w złożonych zeznaniach. Oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa określonego w art.291 § 1 kk przy czym okoliczność powyższa w zestawieniu z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego wskazuje, że samochód ów pochodził z przestępstwa, i że oskarżony miał tego świadomość.

Całkowicie bezzasadny pozostaje zarzut apelacji obrońcy oskarżonego B. T. jakoby Sąd Okręgowy ograniczył się jedynie do generalnego powołania dowodów, podczas gdy Sąd powinien na każde ustalenie powołać dowód, na podstawie którego czyni dane ustalenie. Tak właśnie uczynił Sąd I instancji, gdy w stanie faktycznym po opisie kolejnego „epizodu” powołuje dowody na podstawie których poczynił powyższe ustalenia faktyczne wskazując jednocześnie karty akt, na których te dowody się znajdują.

Co do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych sformułowanych w apelacjach obrońców oskarżonych K. Z., P. M. (1), M. D. (1) i B. T.:

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez Sąd I instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Niezbędnym jest więc wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się Sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Nie może się on natomiast sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami Sądu (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 6 września 2012 r. II AKA 329/12, LEX nr 1217695; wyrok SA w Krakowie z dnia 29 października 2010 r., II AKA 162/10, KZS 2011/3/47; wyrok SA w Łodzi z dnia 27 czerwca 2006 r. II AKA 104/06, Prok. i Pr. - wkł. 2007/9/36; uchwała SN z dnia 10 maja 2007 r., SNO 24/07, LEX nr 568916; wyr ok. SA w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 r., II AKA 80/06, LEX nr 183575).

Jak się określa w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.) np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych (tak: T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 1998, s. 871). (por wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2013r. w sprawie II.AKa.395/12 - LEX nr 1289604)

Zarzut apelacyjny błędu w ustaleniach faktycznych nie może się sprowadzać do zakwestionowania stanowiska sądu pierwszej instancji, czy też do gołosłownej polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości rozumowania sądu odnośnie do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 września 2012r. w sprawie o sygn. akt II.AKa.118/12 - KZS 2012/10/42)

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacje obrońców oskarżonych K. Z., P. M. (1), M. D. (1) i B. T. w zakresie sformułowanych w nich zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzają się li tylko do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji.

Nie jest też trafnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że to oskarżony M. D. (1) uzyskał określone w zarzucie programy komputerowe, podczas gdy zebranego materiału dowodowego wynika jedynie, że na laptopie, którego współużytkownikiem był oskarżony M. D. (1) znajdowały się nielegalne programy komputerowe, sformułowany w apelacji pisemnej obrońcy oskarżonego M. D. (1). Jak także podnoszony także później – na rozprawie apelacyjnej zarzut przedawnienia karalności czynu z art.278 § 2 kk.

Konstrukcja bezprawnego uzyskania cudzego programu komputerowego (art. 278 § 2) jest odmienna od zwykłej kradzieży. Działanie sprawcy bowiem nie musi pozbawiać posiadacza programu władztwa nad komputerowym jego nośnikiem, lecz może polegać na bezprawnym uzyskaniu samego programu, jego kopiowaniu itp. W wypadku zaboru nośnika, np. kradzieży dyskietki, CD, twardego dysku lub całego komputera, uzasadniona jest kumulatywna kwalifikacja z art. 278 § 1 i 2, mamy bowiem w tym wypadku do czynienia zarówno z zaborem rzeczy, jak i bezprawnym uzyskaniem zapisanego na niej programu. Przedmiotem ochrony w tym przypadku jest program komputerowy, przepis ten ma chronić autora programu komputerowego przed nielegalnym używaniem, użytkowaniem, korzystaniem z takiego programu. Nie budzi wątpliwości – co przyznaje obrońca oskarżonego M. D. (1), że to oskarżony był użytkownikiem zabezpieczonego laptopa na którym zabezpieczono nielegalne programy komputerowe. W ocenie Sądu Apelacyjnego przestępstwo określone w art.278 § 2 kk jest przestępstwem o charakterze trwałym i stan bezprawności trwa przez cały czas używania, korzystania z takiego programu.

Także bezzasadny jest zarzut obrońcy oskarżonego M. D. (1) jakoby w zachowaniu oskarżonego nie chodziło o zatajenie źródła pochodzenia samochodu, ale na ominięciu przepisów podatkowych. Takiej wersji przeczą w całości zeznania S. M. (1).

Sąd Apelacyjny podzielił też wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, jakie Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary oskarżonym. W ocenie Sądu Apelacyjnego, dolegliwość wymierzonych oskarżonym kar nie przekracza stopnia winy, jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów i spełnia zadania społecznego oddziaływania kary i cele szczególnie-prewencyjne. Jest wynikiem oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynów oraz danych osobopoznawczych oskarżonych i jako spełniające wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 kk, uznane być muszą za kary prawidłowo wyważone. W żadnym razie co do kar wymierzonych oskarżonym nie sposób podnosić zarzut wymierzenia im kar rażąco niewspółmiernie surowych, gdy zważy się, że kary ta oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt.4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd – tak jak w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy – wymierzając kary uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami wymiaru. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić także wówczas, gdy – tak jak było w przedmiotowej sprawie – granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową /art. 53 § 1 kk/ zasadę sądowego wymiaru, nie zostały przekroczone. Trzeba pamiętać, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt. 4 kpk może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 kk. W przedmiotowej sprawie taka okoliczność nie zachodzi. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk nie można zatem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając kary oskarżonym, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Innymi słowy nie można mówić o rażącej niewspółmierności kary wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, będącego zasadą sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone. W przedmiotowej sprawie nie można mówić zaś o przekroczeniu swobodnego uznania sędziowskiego, ani o nieuwzględnieniu okoliczności wiążących się z ustawowymi dyrektywami. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zaś w zasadzie podnieść wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Wbrew twierdzeniom apelacji na stronach 195 – 196 pisemnego uzasadnienia wyroku (karty 1678 -1679 akt) Sąd I instancji wskazał szczegółowo jakie okoliczności wziął pod uwagę przy wymiarze kary wobec poszczególnych oskarżonych, jakie zaliczył do okoliczności obciążających, a jakie do okoliczności łagodzących.

Uwzględniając powyższe Sąd utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art.636 § 1 kpk w zw. z art.633 kpk i art.634 kpk i wymierzył oskarżonym stosowne do orzeczonych kar opłaty.

M. Ś. P. G. U. D.